

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ την τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴ συντρομή του.



20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περισσμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.



Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

χεῖλη, φτωχὲ μου! Ποιὸς μισάντρας
μὲ ἀγάπη γέρασε ποινολύτρα;

Ἕνας γιὰ Ὅλους.

Λόλιος ἐγώ, πού γλωμιὰ θρηνοστάφυλα
σ' ἀμπέλι γυνάικειο τρυγῶ!
λὲς καὶ δὲν ἔχω στεφάνι μου ἀθάνατο
τὴ Δόξα τὴ Δόξα!

Τάχα δὲν ἔχτισα αἰμόβροχτα σώμπολα
τὰ μέλη μου σὲ ἄξιο βωμό;
τάχα ἢ Πατριδα μπροστά μου δὲν ἔσκυψε
μὲ σέβας; — μὲ σέβας!

Τί κι ἂν τὸ φύλλο μωράθηκε; Πέφτοντας
στὴ ρίζα χωρίζει χυμό.

Δὲς! ἢ ἀροδάφνη ψηλὰ βαγιοκλάδισε
στὰ οὐράνια· στὰ οὐράνια!

Πάψε τὸ θρήνο, ἀκριβὴ μου λιγόκαρδη,
καὶ γέλα, καὶ στήσε χορό.

Ζῶ! — δὲ μὲ βλέπεις; — Τραγουδῆσε ὀλόχαρη
θριάμβου παιάνα!

Κι ὁ κρυφὸς Ἀντίλαλος.

Ψεύτης ἐγώ, πού γραμμένος στὸ βήσσιλο
διαβαίνω, νεκρὸς τῆς χαρῆς!

Τί κι ἂν γελῶ; — πικροστάζει ἀπ' τὸ γέλοιο μου
τὸ κλάμα τὸ κλάμα!

Πλάστης μιᾶς δόξας κι ἂν εἶμαι, — ὅπως γύρισα,
ποιὰ δόξα μπορῶ νὰ χαρῶ;
Σβήνει γιὰ πάντα ὅ,τι πρῶτα μὲ ὠριόφεγγε,
κ' ἐγὼ εἴμουν τὸ φῶς του.

Μέσα στὴ δάρνη πού σὺγκλαδι ἀράχγιωσε
τῆς ζήλειας φαλιάζει ὁ σκορπιός.

Ὡ κάμπε, ὦ στάρι, πού μ' αἶμα σᾶς ποτίσα,
νὰ βόσκουν οἱ βροῦχοι! —

Κλάψτε με! — ἢ ἀντίμαχη φλόγα δὲ μ' ἄναψε
στὴν ξέσπλαβη χώρα πυρσό·
δὲν προβοδήσαν κ' ἐμένα σὺν ἴρωι
στὰ Ἠλύσια παιᾶνες!

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΜΠΑΚΑΛΗΔΕΣ

Μερικοὶ ἀξιότιμοι κύριοι μαζωχτήκανε καὶ συγκροτήσανε μιὰ συμμορία· καὶ τὴν ἐνομάσανε «Ἐταιρία διαλέξεων» μὲ σκοπὸ καθαρὰ πενταρολογικὸ καὶ μὲ φκιασίδι τάχα φιλολογικὸ· καὶ κάμανε καὶ τὴν Α. Γ. τὸ Διάδοχο πρόεδρό τους· κι ὁ Διάδοχος μάλιστα τὶς προάλλες προέδρεψε σὲ μιὰ συνεδρία τους καὶ τὸ ρεκλαμάρανε τὸ γεγονός, τὸ σημαντικώτατο βέβαια, τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες μπακαλικώτατα.

Δεκατέσσαρις εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ, δὲν τὸ ἀρνούμαστε, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κάπιαν ἀξία, ἄλλοι μεγάλη, κι ἄλλοι ὀλωσδιόλου ἀναξία λόγου. Μὰ οἱ περισσότεροὶ τους εἶναι νοῦδες μοναχῆς. Α. χ: ὁ κ. Ϊ. Δεληκατερίνης, μιὰ τεράστια φιλολογικὴ νοῦλα, πού οὔτε δυὸ ἀραδούλες σάβραη φιλολογικὴ ἐργασία δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσει, ἐξὸν ἀπὸ δυὸ τρία κρυμππλαστρα θεατρικὰ ἔργα, γιομάτα μὲ ὑπερβόρεια χαριτολογήματα. Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, δεινὸς καλαμπουριστὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀντρέα Νικολάρα, πού εἶχε τὴν ἀδιαντροπία καὶ στὴν Α. Γ. μὲ καλαμπούρια νὰ μιλήσει. Ὁ κ. Μίλτος Λιδωρίκης, ἀξίεραστος κύριος, πού μπήκε καὶ στὸ θέατρο μὲ μοναδικὸ προσόν, κατὰ τοὺς θεατρονῆδες, νὰ μαζώνει καλὸν κόσμον στὴν πρώτη — καὶ τελευταία — τῶν ἄψυχων καὶ ἀνούσιων ἔργων του. Ὁ κ. Ϊ. Δαμβέργης, Δεληκατερίνης τοῦ παλιοῦ καιροῦ, γιὰτ' εἶναι ἰδιαιτέρος γραμματέας τοῦ Βενιζέλου καὶ μὰς χρειάζεται ἀφοῦ κέρει τὸ σπαθί του. Ὁ κύριος κι ὁ κύριος Βαλτουρήγανης. Εἶναι μέλος κι ὁ μουσουργὸς Σαμάρας. Ὅταν τοῦ τὸ προτεῖνανε, εἶπε ὁ ἄνθρωπος: